

ששנו את דברי אבא שאול כ"מתניתא" ולא כדברי אמורא בעלמא.

וכך היא גרסת המתניתא — "אבא שאול בן אימא מרים אמר, בין "דלא שבועה", בין "דנקי שבועה", בין "דלא נדר" ובין "נקי נדר", בין "מנכסי" ובין "מנכסיא אילין", בין הוא ובין יורשיו אין משביעין אותה. אבל מה אעשה, שהרי אמרו חכמים הבא ליפרע מנכסי יתומים לא יפרע אלא בשבועה".

אמר רב נחמן אמר שמואל: הלכה כדברי בן אימא מרים:

מתניתין:

הפוגמת כתובתה, כמבואר בהמשך המשנה, לא תפרע אלא בשבועה.

וכן אם עד אחד מעידה שהיא פרועה, לא תפרע אלא בשבועה.

וכן מנכסי יתומים, ומנכסים משועבדים, ושלא בפניו, לא תפרע אלא בשבועה [עיין ברש"י].

מבאר המשנה:

הפוגמת כתובתה כיצד: היתה כתובתה אלף זוז, ואמר לה בעלה — התקבלת כתובתיך. והיא אומרת, לא התקבלתי אלא מנה. לא תפרע אלא בשבועה.

עד אחד מעידה שהיא פרועה כיצד: היתה כתובתה אלף זוז, ואמר לה הבעל — התקבלת כתובתיך! והיא אומרת — לא

לאשתו — "דלא נדר ודלא שבועה", הוא אינו יכול להשביעה, אבל יורשיו משביעין אותה. כנ"ל.

אבל אם כתב לה — "נקי נדר, נקי שבועה", הרי שבין הוא, ובין יורשיו, משביעין אותה.

משום שהכי קאמר לה — נקי נפשך בשבועתא. היינו שאם אחשך אני או יורשי, עליך לנקות את עצמך מן החשד על ידי שבועה.

שלח רב זכאי פסקי דינים אלו למר עוקבא: בין אם כתב לאשתו לשון "דלא שבועה", ובין אם כתב לשון "דנקי שבועה", בין "דלא נדר" ובין "דנקי נדר", אם כתב אחר כך "בנכסי" — הרי שהוא אינו יכול להשביעה, אבל יורשיו משביעין אותה.

אך אם כתב "מנכסיא אילין" — בין הוא, ובין יורשיו, אין משביעין אותה. כיון שפטרה לגמרי משבועה בנכסים אלו.

אמר רב נחמן, אמר שמואל משום אבא שאול בן אימא מרים: בין אם כתב לאשה לשון "דלא שבועה", בין "דנקי שבועה", בין "דלא נדר", ובין "דנקי נדר", בין "מנכסי" ובין "מנכסיא אילין", בין הוא ובין יורשיו אין משביעין אותה. כיון שלעולם כונתו לפוטרה לגמרי מן השבועה.

אבל מה אעשה שיוורשיו יכולים להשביעה מכל מקום, שהרי אמרו חכמים — "הבא ליפרע מנכסי יתומים, לא יפרע אלא בשבועה", ומשבועה זו אין הבעל יכול לפוטרה.

ואיכא דאמרי לה, מתניתא. כלומר יש